

Vénen cavalls de llum precipitada
Vicent Andres Estellés

Heu fet malbé la nostra esperanca,
el bocí de tendresa de tots els paradisos,
la pupil·la blava del nostre somni.

Heu traït el nom de les absències,
els llavis impoluts de la nit,
la sirena d'aigua que cercava un lloc.

Heu ferit a punyalades seques
les nostres cintures sense pietat,
la cara oculta de les llunes.

Heu improvisat discursos en les places,
voltors d'acer en els horitzons,
flors invisibles en els nostres corrals.

Heu abocat les cendres dels amors
al clavegueram de la vostra bogeria,
monstres de fil d'aram amb urpes de llop.

Per això ara, amb la ràbia d'agost,
vos declare assassins de somriures,
insurrectes esclata-sangs de verí,
i vos proclame un odi unívoc,
maleïdes criatures de la desfeta.

(No descanseu mai en pau,
que la contamineu de confusió).